

REVISTA DE PREMSA

La soferta víctima
de tots els cops

(El Periòdic)

La permanent lluita del Sabadell no és contra els àrbitres ni contra el victimisme que flota en el seu ambient. La seva és una lluita per fer front a les seves limitacions, per acabar amb aquesta alarmant ineficàcia que continuen mostrant els seus jugadors. És gairebé, una batalla perduda en la qual tot sembla estar en contra seva. Anit, en el seu millor partit de l'any, el Sabadell va saber fer ombra a tot un Real Madrid, però va pagar la seva ineficàcia en el gol.

Un penal inexistent
facilità el triomf blanc

(Sport)

El Centre d'Esports Sabadell va regalar ahir els dos punts al Real Madrid, errors arbitrals, que n'hi va haver a pilons, a part. Els arlequinats, van jugar per guanyar, però si els seus davanters perdonen oportunitats tan clares com les que van fallar ahir, poca cosa podran fer per salvar la categoria. El Madrid va encertar mentre els homes de De la Cruz feien impossible un somni que hauria pogut ser una realitat.

No hi va haver
tanta diferència

(El Mundo Deportivo)

Va passar el que havia de passar. El que tots temien. Va succeir de manera diferent a la prevista, però el cas és que el Madrid, com en la temporada passada, es va emportar també els dos punts de l'estadi de la nova Creu Alta. Però no hi va haver tanta diferència com alguns es pensaven (s'enfrontaven el líder i el cuer), ni el Sabadell va ser l'equip de jornades anteriors.

El Sabadell no pot
vèncer el líder

(Diari de Barcelona)

El futbol exhibit pels arlequinats va deixar contra les cordes un Madrid que no acabava de creure's el joc de l'actual cuer de la classificació. Superada contínuament la defensa, el partit va esdevenir un atac i gol. Adriano, Perico, Rubio i Zamora, van desapropiar sis ocasions clares de gol al llarg de tota la segona part.

Pere Romero i Franco va quedar afectat per la poliomielitis quan tenia deu mesos i des de llavors ha hagut de moure's amunt i avall ajudat per unes croses. Amb tot això, va fer els estudis primaris normals i després, el Batxillerat i Administració. Ara treballa a Palafrugell com a agent d'una companyia d'assegu-

rances. A més, s'ha dedicat al bàsquet amb cadira de minsvàlid i al tennis de taula ha aconseguit importants èxits. Ara juga a la Segona Divisió de bàsquet i aquest any ha quedat sots-campió de Catalunya de tennis de taula individual i tercer fent parella amb Francesc Ramírez.

Un minusvàlid
que juga a
bàsquet, i és
sots-campió de
tennis de taula

PERE MADRENYS. Girona.

—El bàsquet que juegueu els minusvàlids és igual que l'altre?

—El reglament és pràcticament el mateix, amb unes petites variants. Per exemple, els tres segons es converteixen en cinc i no podem donar tres cops a empentes a la cadira sense fer botar la pilota.

—I l'alçada de la cistella és la mateixa?

—Sí, i això la gent no ho té en compte, a l'hora de valorar el nostre esforç, perquè hem de tirar la pilota més enlaire. I, a més, nosaltres hem de portar el control de la cadira, a part del de la pilota...

—Així us deu ser més difícil aconseguir punts?

—Oh, és clar. I per això fem una mitjana de quaranta a cinquanta punts per partit, que és gairebé la meitat dels que fan els altres equips.

—I quin equip o vestit porteu?

—Nosaltres portem el xandall de pantalon llarg i una camiseta normal de bàsquet.

—Quin color té l'equip de MIFAS de Girona?

—Negre i groc.

—I a quina pista juegueu?

—Generalment, a la de Palausacosta, però de vegades també juegem en altres pistes dels pobles d'on són els jugadors.

—Va gent a veure-us?

—Aquí, a Girona, encara en ve bastant. Al nord d'Espanya, sí que hi va gent. A Sant Sebastià i a Galícia, molta. Però a Catalunya només hi va gent a Girona.

—Quanta gent?

—De vegades, un centenar de persones. L'altre dia vam jugar a Riudellots i el pavelló era pràcticament ple.

—Era un partit amistós?

—No, no. Aquest era de lliga catalana i hi vàrem anar perquè hi ha un jugador que és d'allí.

—A quina divisió juegueu aquest any?

—Actualment estem a Segona Divisió estatal.

—A quin lloc aneu?

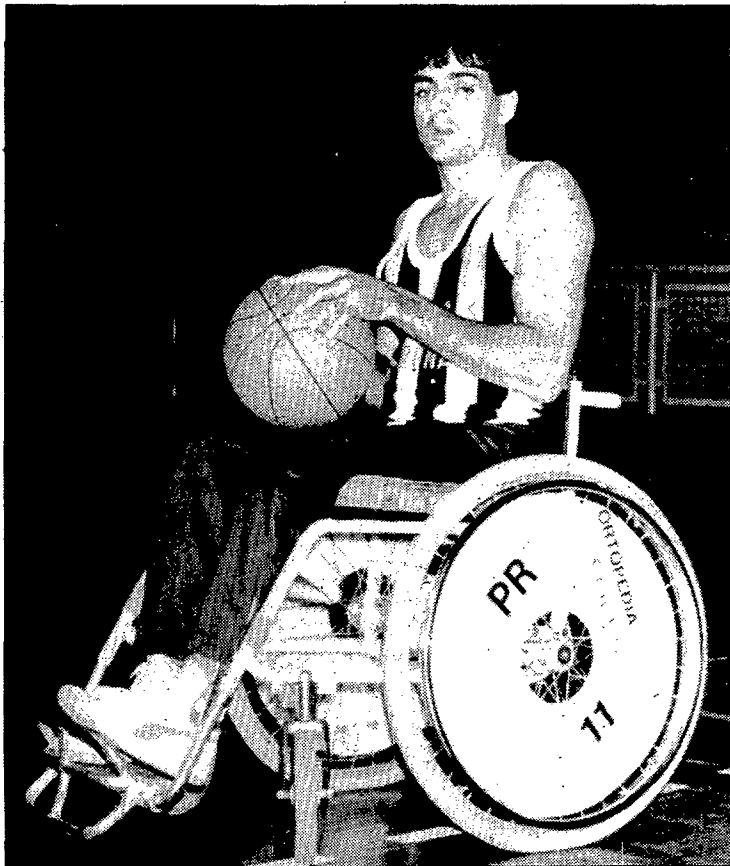
—És que nosaltres comencem la competició el gener.

—Quants equips sou?

—Som vuit de tot l'Estat, encara que nosaltres juegem amb els de la zona nord.

—Com feu els desplaçaments?

—A fora de Catalunya, hi anem amb un autocar: a Santander, Sant Sebastià, Galícia... I quan és més a prop, hi anem amb una furgoneta i amb cotxes particulars.

Pere Romero viu a Palafrugell i ha de venir cada setmana a entrenar a Girona.
Foto: Manel Lladó.

Pere Romero i Franco

Nom: Pere Romero i Franco

Equip actual: Club de Bàsquet MIFAS, de Girona, de Segona Divisió.
Dades civils: Va néixer a Palamós fa 29 anys, però ara viu a Palafrugell, on té una agència d'assegurances. Va estudiar el Batxillerat i Administració. És casat i té dos fills. Als deu mesos, va quedar minusvàlid a causa de la poliomielitis.

Historial esportiu: Des de l'any 1981, juga a bàsquet amb l'equip de minusvàlids del MIFAS de Girona; i des del 1983, a tennis de taula amb el mateix equip. Ha aconseguit el sots-campionat de Catalunya en la modalitat individual de tennis de taula aquest any.

—Podríeu pujar a Primera Divisió?

—Jo crec que aquest any tenim equip per pujar-hi. Ara mateix portem jugats nou partits i només n'hem perdut dos.

—Però deuen ser partits amistosos?

—Sí, és clar, però ja és un bon senyal.

—Us ajuda algú econòmicament?

—Tenim una gran ajuda de Valvi, a més de les subvencions de MIFAS, que dedica una part del seu pressupost a l'esport.

—I els organismes públics?

—Sí. També ens ajuden la Federació Catalana, la Federación Española, la Generalitat, la Diputació...

—Però si pugeu a Primera potser haureu d'anar a jugar a Canàries?

—A Primera, els desplaçaments són realment més llargs, perquè s'ha d'anar també a Andalusia, Madrid... Ara, a Canàries, no, perquè tot just han començat a fer equips.

—La teva dona t'acompanya?

—Sí. Ella m'acompanya en tots els desplaçaments.

—Practiques algun altre esport?

—Sí. El tennis de taula. Aquest any he quedat sots-campió de Catalunya, representant el MIFAS.

—Qui va ser el campió?

—Un de Barcelona que, a més, és campió d'Espanya. I, també amb en Francesc Ramírez hem quedat dues vegades tercers, jugant per parelles.

—Quan vas començar a jugar a tennis de taula?

—Cap al 1983. Som mitja dotzena que ens hi dediquem.

—I al bàsquet quan vas començar?

—L'any 1981. El 1982, ja jugàvem a Segona Divisió, però l'any següent vam baixar a Tercera. Després vam tornar a Segona i ara podríem pujar a Primera.

Tot depèn de la punteria que tingueu!

GOL SUD

Dimonis al jardí

Miguel Muñoz ja és famós i passarà a la posterioritat arran d'una frase de Pablo Porta, que en una ocasió comentà amb encert —cosa prou estranya en l'ex-president de la Federació Espanyola de futbol— una frase lapidària, una sentència pròpia dels pensadors grecs, però amb la seva dosi d'escatologia. La dita que molts coneixen fa referència a un vegetal que l'entrenador de la selecció espanyola de futbol té a la part on finalitza l'esquena, o sigui, al cul. Hem de ser clars!

Però els resultats futbolístics de la selecció van fer augmentar la fama de M.M. fins convertir la flor en un pom, primer, i ara en un jardí que va camí de convertir-se en zona d'interès turístic. El dia d'Albània es van corroborar les qualitats com a jardiner del seleccionador. Tots els sants sevillans tenien un ciri encès, mentre ja es preparaven processons a la Virgen del Rocío per celebrar els vuit gols als balcànics i la classificació. La premsa diària ja preparava els motllos grandiloqüents propis dels llibres d'història per anunciar l'èxit de l'exèrcit espanyol en alguna batalla contra els anglesos. Les paraules punt d'honor, urpa i altres típiques del vocabulari masclista del país, corrien de boca en boca. Els albanesos, bé, gràcies.

El Papa és l'encarregat de verificar l'existència dels miracles, però aquests fenòmens no floreixen a cada cantonada. O sigui, que els vuit gols d'Espanya semblaven gairebé impossibles sense un pas dels jugadors albanesos pels cellers Osborne previ al partit.

Els gols van arribar, però superar la barrera dels vuit era tasca improbable. Però Muñoz, a la banqueta, sabia que al seu jardí naixeria una nova flor. Efectivament. La flor va ser vienesia i M.M. tornà a riure. Els jugadors, amb la seva suor, hi posen l'aigua, i l'afecció sevillana, amb la seva alegria, el sol necessari perquè la planta creixi. Però ell, gairebé sense saber la fórmula, sap distribuir els condicionants vitamínics de tal forma que la flor creixi. Ara, per una lesió mal interpretada i una discussió a tres bandes a la que ell es troba en una de les cantonades, sembla que ja sovintegen els dimonis al seu jardí. Les plagues d'Egipte volen acabar amb el perfum de Muñoz.

Ell continuarà regant amb la seva intuïció. Sense donar explicacions, potser perquè no en sap donar. Que la flor no es pansixi.

Joan D. Guillén